

VED JORDPÅKASTELSEN

Fager kveldsol smiler
over heimen ned,
jord og himmel kviler
stilt i heilag fred.

Berre bekken brusar
frå det bratte fjell,
høyr, kor sterkt det susar
i den stille kveld!

Så mitt hjarta stundar,
bankande i barm,
til eg eingong blundar
i Guds faderarm.

T A. H. H. von Fallersleben 1837 - M J. Chr. H. Rinck 1827

Familien takker for vennlig deltagelse.

Prest: Nils Jøran Riedl
Organist: Oddbjørn Kvalholm Nikolaisen

Gildeskål Gravferd
Ved Breivik Gartneri AS

© inmemory.no | Design: 1106

Roald Pedersen

★ 02.07.1935 † 03.05.2023

Saura Kirke
torsdag 11.05.2023

TIL INNGANG

O bli hos meg! Nå er det aftentid,
og mørket stiger - dvel, o Herre blid!
Når annen hjelp blir støv og duger ei,
du, hjelpeløses hjelper, bli hos meg!

Snart svinner livets dag, det kvelder fort,
og jordens lys alt mørkner og går bort,
forandrings skygge følger tro min vei -
o du som ei forandres, bli hos meg!

O la meg se ditt kors i dødens gys,
driv mørket bort og vær meg livets lys!
Da skinner morgenrøden på min vei.
I liv og død, o Herre, bli hos meg!

T H. F. Lyte 1847 - M William Henry Monk 1861

FØR TALEN

Deilig er jorden,
prektig er Guds himmel,
skjønn er sjelenes pilgrimsgang!
Gjennom de fagre
riker på jorden
går vi til paradiset med sang.

Tider skal komme,
tider skal henrulle,
slekt skal følge slekters gang;
aldri forstummer
tonen fra himlen
i sjelens glade pilgrimssang.

Englene sang den
først for markens hyrder;
skjønt fra sjel til sjel det lød:
Fred over jorden,
menneske, fryd deg!
Oss er en evig Frelser født!

T B. S. Ingemann 1850 - M Breslau 1842

Vår Far i himmelen!

La navnet ditt helliges. La riket ditt komme.
La viljen din skje på jorden slik som i himmelen.
Gi oss i dag vårt daglige brød,
og tilgi oss vår skyld, slik også vi tilgir våre skyldnere.
Og la oss ikke komme i fristelse, men frels oss fra det onde.
For riket er ditt og makten og æren i evighet. Amen.

TIL AVSLUTNING

Å eg veit meg eit land langt der oppe mot nord
med ei lysande strand mellom høg fjell og fjord.
Der eg gjerne er gjest, der mitt hjarta er fest
med dei finaste, finaste band. /: Å eg minnest,
å eg minnest, å eg minnest så vel dette land: /

Der eit fjell stig mot sky med si krone av snø,
og i lauvklednad ny det seg speglar i sjø.
Og det smiler mot strand med si bringe i brann
i den solklåre, solklåre kveld. /Å eg minnest,
å eg minnest, å eg minnest så vel dette fjell!:/

Og eg lengtar så titt dette landet å sjå,
og det dreg meg så blidt når eg langt er ifrå.
Med den vaknande vår vert min saknad så sår,
at mest gråta, mest gråta eg kan. /: Å eg minnest,
å eg minnest, å eg minnest så vel dette land: /

T: Elias Blix - M: Adolf Thomsen